

Arrest

nr. 81 096 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt verworpen en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt in juli 2002 België binnen in het bezit van een studentenvisum.

Hij biedt zich op 30 juli 2002 aan bij de gemeente en wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf voor de duur van zijn studies. Dit tijdelijk verblijf wordt telkens verlengd voor de duur van een jaar, de laatste maal tot 31 oktober 2009.

Op 9 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10.12.2009 bij de burgemeester van 3000 LEUVEN door H. K. geboren te S. op 01.07.1981, onderdaan van China/Volksrep. Verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet .

Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M.Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

"De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

"In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkene wens in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan.

Overwegende dat betrokkene géén vijf jaar onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van zijn huidige aanvraag dd.10/12/2009 (5 jaar terug te rekenen vanaf 15/12/2009).

Overwegende dat er sprake is van meerdere onderbrekingen in zijn verblijf in België in de laatste vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Zo werd aan de hand van zijn paspoort met nr. G 03553174 vastgesteld dat betrokkene op zeer regelmatige basis is teruggekeerd naar China getuige de meerdere reisstempels die de onderbrekingen in zijn verblijf aantonen. Zo heeft betrokkene voor 2005 de volgende stempels :

Out/Helsinki 07/07/2005 + IN/China 08/07/2005

+ IN/ Helsinki : 02/08/2005, wat op zijn minst een afwezigheid van 1 maand aantoont. Verder heeft betrokkene voor dat zelfde jaar ook nog een IN-stempel voor China op 31/10/2005.

Voor 2006 lezen we een IN-stempel voor China van 29/10/2006 en een OUT-stempel van China op 12/11/2006,

Voor 2007 lezen we een IN-stempel voor China van 27/10/2007 en een OUT-stempel van China op 09/11/2007.

Voor 2008 lezen we een OUT-stempel van Schiphol op 02/07/2008 en een IN-stempel van China op 03/07/2008

÷ een Out/China op 31/07/2008 en een IN-stempel van Schiphol van 31/07/2008.

Deze stempels tonen aan dat betrokkene uitgesproken en duurzame banden met zijn thuisland blijft onderhouden,

Hij voldoet dus niet aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag — vóór 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen).

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, zijn studies in België, zijn kennis van het Nederlands en opgebouwde sociale banden en een werkbepoofte, kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt tot de duur van zijn studies (art.58 van de wet van 15/12/1980). Zijn studieverloop was bovendien verre van succesvol getuige het feit dat betrokkene over meerdere studie jaren niet geslaagd was aan de KU Leuven en later aan de Katholieke

*Hogeschool Leuven en er niet in slaagde een diploma te behalen in ons land en reëel perspectief op het duurzaam vestigen van het centrum van bijvoorbeeld zijn economische belangen in België tot stand te brengen. Elementen van integratie die voortvloeien uit deze verleende machtiging tot een tijdelijk verblijf in het kader van zijn studies zijn op zich nog geen grond voor regularisatie en doen dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd.19/07/09 en die moeten vervuld zijn.
(...)."*

Op 26 augustus 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.
(...)."*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"MIDDEL -Schending artikel 8 EVRM, het motiveringsbeginsel (de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, redelijkheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) en non-discriminatiebeginsel (art. 11 GGW).

Dat de instructie van 19.07.09, wat een interpretatie is van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die niet discriminatoir mag worden toegepast in punt 2 8A stelt dat een onafgebroken verblijf van 5 jaar moet worden weerhouden om een duurzame lokale verankering in te kunnen roepen. Dat die vijf jaar onafgebroken verblijf als doel heeft aan te duiden dat verzoeker duurzaam verankerd is en dus verblijf in België, en niet alsnog het grootste deel van zijn tijd spendeert in het herkomstland, of met andere woorden geen uitgesproken en duurzame banden met zijn thuisland blijft behouden.

Dat het doel van deze instructie dus niet is om een persoon ervan te weerhouden contact te hebben met zijn familie in het herkomstland, maar duidelijk te stellen dat een effectief verblijf, binding en integratie in België noodzakelijk is.

Dat uiteraard het merendeel van de mensen die zich in deze omstandigheden bevinden niet geacht kunnen worden om alle banden te breken met het herkomstland, met hun cultuur of familie. Dat de Belgische staat alleen kan verwachten dat men op een behoorlijke manier integreert en functioneert in België.

Dat verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging verblijf op basis van artikel 9bis heeft aangetoond aan deze voorwaarden te voldoen.

Dat (zoals de mail van Kruispunt Migratie-Integratie bevestigt) zelfs expliciet werd gecommuniceerd door het kabinet Wathélet op het opvolgingscomité dat het reizen buiten de Schengenszone tijdens de regularisatieprocedure van een vreemdeling die een wettig verblijf heeft in België niet beschouwd kan worden als een onderbreking van diens verblijf in België. Dat verzoeker een geldig verblijf had op het moment dat hij naar het buitenland reisde. Dat het non discriminatiebeginsel niet toestaat dat verzoeker anders zou worden behandeld dan anderen, dat art. 9bis vreemdelingenwet hier correct moet worden geïnterpreteerd.

Dat het feit dat verzoeker gedurende elk jaar een aantal weken op bezoek gaat bij zijn ouders hieraan geen afbreuk doet. Dat het niet meer dan normaal is dat verzoeker dit doet, en het merendeel van de wereldbevolking een bepaalde tijd per jaar met zijn familie doorbrengt, wanneer daartoe de mogelijkheden bestaan. Dat de Belgische staat niet anders kan verwachten, en dat anders verwachten een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, recht op eerbiediging privé-, familie-, en gezinsleven. Dat verzoeker recht heeft op contact met diens familie en een jaarlijks bezoek. Dat de Belgische overheid

geen rechten of situaties in het leven kan roepen die ontstaan louter en alleen door het feit dat verzoeker diens rechten uit artikel 8 EVRM opgeeft.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401).

Dat de overheid in casu niet correct heeft geoordeeld en niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dat DVZ aan een jaarlijks familiebezoek te veel gewicht heeft toegekend om te besluiten tot een niet-ononderbroken verblijf nu niet in redelijkheid kan worden geoordeeld dat een jaarlijks familiebezoek aantoonde dat verzoeker uitgesproken en duurzame banden met zijn thuisland blijft onderhouden in die zin dat er geen sprake kan zijn van een duurzame lokale verankering.

De DVZ tevens gebrekkig is gebleven in haar motivering nu alleen hiernaar werd verwezen en niet werd gekeken naar de overige elementen in de aanvraag die pleiten voor een duurzame lokale verankering, zoals de studie van informatica, Nederlands en Frans.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De verwerende partij laat gelden dat in het *vademecum* bij de instructies van 19 juli 2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat een vreemdeling die zich beroept op punt 2.8.A of punt 2.8.B van de instructies voorafgaand aan zijn aanvraag een periode van langdurig ononderbroken verblijf in België dient te hebben gehad. *In casu* werd terecht vastgesteld

dat verzoeker dit niet had. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet ontkent dat hij verschillende keren het Schengengrondgebied heeft verlaten. Op basis van deze vaststelling heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoeker niet ononderbroken op het grondgebied verbleef. De verwerende partij benadrukt dat verzoeker niet ononderbroken in België verbleef en dat hij regelmatig naar China reisde. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker uitgesproken en duurzame banden met zijn thuisland bleef onderhouden.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker evenmin dienstig een schending van het gelijkheidsbeginsel kan inroepen. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker laat na dit te doen en maakt zelfs geen vergelijking met andere categorieën van personen. De verwerende partij verwijst naar een schrijven van de staatssecretaris van 5 mei 2011 waarin hij uitdrukkelijk bevestigt dat de informatie die op het kruispunt Migratie-Integratie wordt weergegeven met betrekking tot de vernietigde instructie, geen correcte weergave is van zijn verklaringen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Verzoeker licht niet toe waarom hij zijn recht op een gezins- en privéleven geschonden acht door de tenuitvoerlegging van de beslissing, nu de bestreden beslissing net de hereniging van verzoeker met zijn familieleden in China tot gevolg heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aangenomen worden. De verwerende partij voegt toe dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op afdoende wijze een afweging gemaakt van verzoekers verblijf sinds 2002 en de herhaalde bezoeken aan zijn thuisland in deze periode.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van de elementen die hij heeft aangebracht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8.A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat de motivering gebrekkig is *“nu niet werd gekeken naar de overige elementen in de aanvraag die pleiten voor een duurzame lokale verankering, zoals de studie van informatica, Nederlands en Frans”* wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, zijn studies in België, zijn kennis van het Nederlands en opgebouwde sociale banden en een werkbeloofte, kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt tot de duur van zijn studies (art.58 van de wet van 15/12/1980). Zijn studieverloop was bovendien verre van succesvol getuige het feit dat betrokkene over meerdere studiejaren niet geslaagd was aan de KU Leuven en later aan de Katholieke Hogeschool Leuven en er niet in slaagde een diploma te behalen in ons land en reëel perspectief op het duurzaam vestigen van het centrum van bijvoorbeeld zijn economische belangen in België tot stand te brengen. Elementen van integratie die voortvloeien uit deze verleende machtiging tot een tijdelijk verblijf in het kader van zijn studies zijn op zich nog geen grond voor regularisatie (...).”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie, maar heeft geoordeeld dat deze integratie, voortvloeiend uit een machtiging tot tijdelijk verblijf in het kader van studies, geen grond is voor regularisatie. Verzoeker toont niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoeker, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.5. Verzoeker voert ten slotte nog de schending aan van het non-discriminatiebeginsel zoals vervat in artikel 11 van de Grondwet.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET